

Remco Volkers

Pip & Zilver
Avontuur
in Parijs

Met illustraties van Iris Boter

kluitman

Pip & Zilver

Pip & Zilver in Americka
Pip & Zilver. Avontuur in Parijs

1.

Missen (wel/niet)

Pip en Zilver zijn net terug uit school. Ze zijn moe en zitten nog even op de grond, tegen de voet van het gigantische standbeeld van Bonno Bol, dat in de tuin voor hun huis staat. Zijn stenen lijf torent hoog boven hen uit. Hij was ooit de burgemeester van Americka en woonde vroeger in het huis waar zij nu wonen.

‘Hèhè,’ zucht Pip. ‘Wat een lange schooldag.’

‘Ja,’ antwoordt Zilver, haar tweelingbroer. ‘Maar wat hebben we eigenlijk geleerd vandaag?’

‘Ik snap het allemaal niet, hoor. Bewegend leren. Wat is dat nou voor rare methode? Vroeger op onze school in Duivendam moesten we juist de hele dag stilzitten. Nu moeten we buiten bloemblaadjes optellen in plaats van gewoon sommen maken.’

‘Ik vind het hinkstapspringen van woorden best

Nur 282/W102301

Bisac JUV019000 / JUV013070

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Tekst: Remco Volkers

© MMXXIII Illustraties: Iris Boter

Vormgever omslag: Petra Gerritsen

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

lastig,' zegt Zilver. 'Ik ben vandaag halverwege het woord "zout-wa-ter-a-qua-ri-um" lelijk gestruikeld. Hier, moet je eens kijken.' Hij toont zijn zus een schaafplekje op zijn arm.

'Moet daar niet een pleister op?' vraagt Pip.

Zilver schudt zijn hoofd. 'Het bloedde bijna niet.'

'En dan het getal van de week,' gaat Pip verder. 'Dat vind ik ook maar raar.'

Zilver kruipt dichterbij zijn zus aan. 'Hier

in Americcka is echt alles anders,' zegt hij. 'Mis jij Duivendam en ons oude huis soms niet?'

'Nee,' zegt Pip. 'Maar ik mis onze vader wél. Helemaal omdat we alweer bijna jarig zijn.'

Zilver peutert aan zijn wondje. 'Weer een verjaardag zonder hem.'

'Zou hij écht in Parijs wonen en danser zijn bij een straatorkest?' vraagt Pip vol ongeloof.

'De oom en tante van mam hadden hem daar wel gezien,' zegt Zilver. 'Ik zou hem graag willen zoeken, maar dan moeten we helemaal naar Parijs toe.'

'Dat kost vast veel geld,' bedenkt Pip. 'Hoe komen we daaraan?'

Zilver haalt zijn schouders op. 'We zijn nog een beetje jong voor een baantje, denk ik.'

'Gelukkig is Justin er nog. Die heeft ons de laatste tijd opgevoed alsóf hij onze vader was,' zegt Pip blij.

'Ja, onze vdovni,' zegt Zilver.

'Onze wát?'

'"Vader Die Onze Vader Niet Is".'

Pip gooit wat kiezelsteentjes uit de tuin naar de straat. 'Hij is een heel goede hulpvader. Hij weet al best veel.'

'Alleen niet hoe hij echt heet of waar hij vandaan komt,' zegt Zilver.

'Waar zóú hij eigenlijk vandaan komen?' vraagt Pip aan haar broer.

Er gaat een schokje door Zilver heen. In de laatste week van de zomervakantie hadden ze Justin in de tuin gevonden, en ze hadden tegen iedereen gezegd dat hij hun verdwenen vader was – gewoon omdat ze weer een vader wilden hebben. Justin wist niks meer, zelfs zijn eigen naam niet. Maar op een avond had Zilver een envelop in de brievenbus gevonden. Er zat een krantenpagina in, met daarop een foto van een meneer die als twee druppels water op Justin leek. Zijn naam stond er ook bij. Snel had Zilver de envelop verstopt op zijn kamer. Hij wil dat Justin bij hen blijft, zodat ze een gewoon gezin zijn, met een vader en een moeder. Maar wat nou als Justin zich gaat herinneren wie hij is en waar hij vandaan komt?

‘Hé, slome.’ Pip geeft hem een duwtje. ‘Ik vroeg je wat.’

Zilver schrikt op en verandert gauw van onderwerp: ‘Pas op, daar komt Harry aan. Kijk vlug of we niks verkeerd doen. Straks krijgen we een bekeuring.’

Pip loert haastig om zich heen. Liggen er geen papertjes op straat? Hangt er geen jas in de boom? Is er geen boterham uit hun tas op de grond geval... ‘O, help,’ fluistert ze. ‘Volgens mij staat onze vuilnisbak nog bij het hek. Die zou jij toch binnenzetten? Dat wordt vast een bekeuring.’

De tweeling kijkt gespannen toe hoe Harry dichterbij komt. Hij loopt fluitend langs het hek, werpt een

blik op de vuilnisbak en groet de kinderen met een vrolijke knipoog. En dan loopt hij gewoon door.

Pip en Zilver begrijpen er niks van. Harry is toch die strenge buurman die voor politieagent leert en die houdt van opgeruimd, orde en rust? Die voor elke slordigheid, hoe klein ook, een bekeuring wil uitdelen?

‘Snap jij dat nou?’ zegt Zilver. ‘Geen boze buurman, geen preek? Er is iets anders aan hem, maar ik weet zo snel niet wat.’

‘Een andere jas?’ gokt Pip.

‘Ik weet het niet, maar we moeten uitzoeken wat hier aan de hand is.’

Dan schrikken ze op van een geluid. Het komt uit het huis en het klinkt alsof er iemand met een houten lepel op een pan slaat.

2.

Van groot naar klein

Geschrokken van het geluid rennen Pip en Zilver naar binnen. En inderdaad, in de keuken staat Justin met een houten lepel op een pan te timmeren. Is hij raar geworden of zo? Heeft hij soms weer zijn hoofd gestoten?

Hun moeder komt met een bleek gezicht aangevend. 'Wat is hier aan de hand?'

De tweeling haalt tegelijk de schouders op.

Alle drie kijken ze naar Justin.

'Ha!' roept hij. 'Fijn dat jullie er zijn. Tadaáá. Het is eindelijk klaar.'

'Wat is klaar? Het eten toch niet?' vraagt moeder en ze wijst naar de lepel en de lege pan.

'De verbouwing. Af. Finito! Het was wat weekjes werk, maar het hele huis is af. De eerste verdieping is voor de kinderen. Ze hebben daar allebei

hun eigen kamer. Daarboven is jouw domein, Ina. Je hebt er zelfs een badkamer met een groot bad. De paar ingestorte verdiepingen dáár weer boven heb ik helemaal verwijderd en op de zolder heb ik een knus kamertje gemaakt. Daar slaap ik. Het Grote Oude Huis is nu een wat Kleiner Nieuw Huis. En het is oerdegelijk!'

Om te bewijzen hoe stevig het huis is, klopt Justin een paar keer hard op een muur. Er gebeurt niets. Hij springt op en neer. Er gebeurt weer niets.

'Kom eens mee.' Justin loopt de keuken uit. 'Hup, met z'n allen tegelijk de trap op, en stampen maar.'

Allemaal volgen ze Justin naar boven. *Stamp stamp stamp*. En weer naar beneden. *Stamp stamp stamp*. Inderdaad, het huis staat zo stevig als een betonnen olifant in wandelschoenen.

'Zeg, kan het niet wat rustiger?' Daar zul je tante Jet hebben, de buurvrouw. Ze steekt haar hoofd door het keukenraam. 'Wat een kabaal. Ik kan jullie buiten horen. En het standbeeld in de tuin staat er helemaal van te wiebelen. Straks stort er weer iets in.'

'Sorry, Harriette,' zegt moeder. 'We zijn gewoon zo blij dat het huis eindelijk klaar is. Justin heeft het fantastisch opgeknapt. Hij blijkt gouden handjes te hebben.'

'Wist je dat dan niet?' vraagt tante Jet verbaasd. 'Hoelang zijn jullie nou al getrouwd?'

Verschrikt slaan Pip en Zilver hun hand voor hun mond. Hun moeder moet oppassen met wat ze zegt. Alleen zij viertjes weten dat Justin niet de echte vader van Pip en Zilver is. En ook niet getrouwd is met hun moeder.

Slim zegt hun moeder: 'Ons vorige huis in Duivendam, dat was nieuwbouw. Een nieuw huis,

in een nieuwe buurt, daar hoefde nooit iets aan te gebeuren. Het had zelfs nog geen likje verf nodig.' Dat heeft ze goed opgelost.

Tante Jet wendt zich tot de tweeling. 'Hoe was het op school vandaag? Doe maar goed jullie best, net als mijn Harry. Hij zit ook weer in de schoolbanken.' Ze laat een stilte vallen. Ze wacht duidelijk tot de kinderen aan haar vragen waarom hun buurman weer op school zit.

'School?' vragen ze in koor. Omdat ze een tweeling zijn denken en zeggen ze soms tegelijk hetzelfde.

'Hij laat zich omscholen,' zegt tante Jet. Weer die stilte.

'Wat is dat, omscholen?' vraagt Zilver daarom maar.

'Wat leuk dat je dat vraagt,' zegt tante Jet. 'Dat is dat hij eerst het ene leerde voor de ene baan, maar nu iets anders aan het leren is voor een andere baan.' Ze steekt haar hoofd verder door het keukenraam. 'Dat van de politie vond hij eigenlijk maar niks. Hij moest steeds bekeuringen uitdelen, en daar maak je geen vrienden mee.'

Daar weet het gezin Houtmeer alles van. Toen ze net waren aangekomen op het station van Americka, hadden ze hun eerste bekeuring al bijna te pakken. Meer dan eens heeft Harry gedreigd ze er een te geven. Maar gelukkig is het er nooit echt van gekomen. En nu is hij kennelijk iets anders gaan doen.

‘Wat wil hij dan worden later?’ vraagt moeder.
Tante Jet geeft een antwoord dat klinkt als ‘Akwant-
metsjer’.
Dat lijkt Pip en Zilver geen echt beroep.

3. Akwant-metsjer

‘Hij wil wát worden?’ Moeder kijkt tante Jet niet-begrijpend aan.

‘Account-manager,’ zegt tante Jet. ‘Dat is heel belangrijk werk. Mensen die dat kunnen, vinden makkelijk een baan. Een goede baan zelfs. Misschien krijgt hij straks wel een auto van de zaak.’ Ze kijkt triomfantelijk.

‘Huh...’ begint Pip.

Zilver maakt de zin af: ‘Accountdinges. Wat is dat nou weer? Wat doe je dan de hele dag?’

‘Dat is dat je met een map onder je arm bij klanten langsgaat. En met pen mag schrijven in plaats van met potlood.’

‘Wat voor map?’ vraagt Pip.

‘En wat voor klanten?’ wil Zilver weten.

‘Gewoon, een map met paperassen erin,’ zegt tante

Jet. 'Een schrijfblok en zo. Om dingen in te vullen en op te schrijven. Voor alle klanten die ergens klant zijn.'

De tweeling vindt het een rare baan. Schooljuf, ballerina, baas van de supermarkt, voetballer of acteur. Dat zijn pas banen!

'Voor ik het vergeet.' Tante Jet houdt een pannetje omhoog. 'Stoofpotje draadjesvlees. Ik had per ongeluk weer veel te veel gemaakt. Dus ik dacht: die burens van mij lusten daar wel een hapje van. Het is er weer voor, de herfst zit al in de lucht.'

'Als je steeds te veel maakt, kun je ook gewoon wat minder koken,' mompelt Justin in zijn snor. 'Of wat je overhebt gaan verkopen.' Hij zegt het niet hard, maar ze heeft hem tóch gehoord.

'Wat zeg je dáár nou?' klinkt het uit Harriettes mond.

'Niks. Ik bedoel, ik zei wel iets, maar dat ging heel ergens anders over.'

'Het klonk anders als: "wat je overhebt gaan verkopen".'

Justin kijkt verlegen naar de grond. 'Sorry,' zegt hij. 'Je bedoelt het goed, steeds een stoofpotje brengen. Maar...'

'Ik vind het juist geweldig!' roept tante Jet uit. 'Daar heb ik over gelezen in de *Beatrice*. Dat er bedrijven zijn die eten bij de mensen aan huis bezorgen. En niet

alleen bij oude mensen die niet meer kunnen koken. Dat ik daar zelf niet aan heb gedacht. Een stoofpotjesbezorgservice! Doe de voordeur eens open.'

Even later zitten ze met tante Jet in de keuken. 'Om te beraadslagen,' had tante Jet bij binnenkomst gezegd. Het pannetje staat midden op de tafel, 'ter inspiratie', dat had ze ook nog gezegd.

Moeder heeft pen en papier gepakt en legt die op tafel voor Zilver neer. 'Om aantekeningen te maken.'

Omdat ze maar vier stoelen hebben, zitten Pip en Zilver samen met ieder een bil op één stoel.

'Waar zullen we beginnen?' vraagt tante Jet.

'Leg nou eerst eens uit wat je precies wilt,' zegt moeder. 'Je gaat expres te veel koken, en wat er over is verkoop je dan. Is dat het?'

'Precies dat,' zegt tante Jet. 'Een draadjesvleesstoofpotjesbezorgservicebedrijfje.' Ze haalt even adem. 'En jullie doen gezellig mee. Ik kan niet alles alleen.' Tante Jet kijkt moeder en Justin doordringend aan.

Pip en Zilver wisselen een blik. Een bedrijf... Dit is hun kans om geld te verdienen voor een treinkaartje!

'Klinkt goed, buurvrouw! Maar hoe ga je dat aanpakken?' Justin steekt vragend zijn handen omhoog.

'Praat eens rustig, allemaal,' zegt Zilver, die aantekeningen maakt. 'Ik kan jullie niet bijhouden.'

'We moeten beginnen met een plan,' zeg Pip, die

niet kan wachten om geld te verdienen. 'Zilver, schrijf maar boven aan het blaadje: PLAN VOOR HET VERKOPEN VAN STOOFPOTJES DRAADJESVLEES.'

'Plan voor... ' Met het puntje van zijn tong uit zijn mond schrijft Zilver het netjes op.

Pip neemt weer het woord en telt op haar hand: 'Punt één: we moeten een naam voor het bedrijf bedenken. Iemand een idee?'

Zilver is best trots op zijn zus, die goed vergaderingen kan leiden en snapt dat er eerst een plan nodig is.

Maar niemand weet kennelijk een naam te bedenken. Ze kijken elkaar zwijgend aan. Dat schiet niet op.

'Zeg, buurvrouw.' Justin tilt het deksel van het pannetje dat op tafel staat op. 'Wat voor stoofpotje is dit eigenlijk? Wat zit erin?'

'Gestampde aardappel en draadjesvlees. Hongaars draadjesvlees. Een recept uit de *Beatrice*. Hier, ik heb hem voor jullie meegenomen. Het is een dubbeldik herfstnummer, maar ik heb hem al uit. Ik lees altijd alleen maar de recepten.'

Dan geeft Justin plotseling zo'n harde klap op tafel dat iedereen ervan opspringt. 'Ik heb het!'

4.

Een naam!

Geschrokken kijken ze alle vier Justin aan.

'Ik weet veel niet,' zegt hij. 'Maar ik weet wel een naam voor ons bedrijf.'

Zilver buigt zich snel over het schrijfblok, zijn pen zweeft boven het papier, klaar om het op te schrijven.

'Hachee & Puree!' roept Justin blij uit. 'Het is precies wat we verkopen en het rijmt ook nog.'

'Ja ja, goed goed,' klinkt het door elkaar en tegen elkaar.

Pip proeft de naam door hem een paar keer hardop te zeggen: 'Hachee en puree. Hachee en puree.'

Zilver zegt niets, hij schrijft het geconcentreerd op.

Ze zijn blij dat ze nu al een goede naam hebben verzonnen. Moeder staat op. 'Een rondje limonade om het te vieren. Hoera voor Hachee & Puree!'

Tante Jet zit te glimmen van trots. 'Ik zat net te

bedenken dat Justin het bedrijf best op weg kan helpen door te sponsoren. Hij heeft vast nog geld over van de schat die gevonden is.'

'Wat is dat nou weer: sponsen?' wil Justin weten.

'Sponsoren. Dat is dat jij ons op weg helpt met wat geld,' luidt het antwoord. 'Voor boodschappen en spullen. Er is natuurlijk van alles nodig. Een bedrijf beginnen is duur, hoor.'

'Boodschappen doen we wel bij Mart van de MiniMart,' zegt Zilver.

Moeder knikt instemmend. 'Hij zal blij zijn met een grote klant. Laten we vast een eerste boodschappenlijstje maken met wat we nodig hebben.'

'Draadjeshvles natuurlijk!' zegt tante Jet.

Daarna beginnen ze door elkaar heen te praten. De een roept nog harder dan de ander.

'Aardappels!'

'Jus!'

'Grote pannen om in te koken.'

'Lucifers om het fornuis aan te steken.'

'Bakjes om het in te verkopen.'

'Kruiden, peper, zout!'

'Braadboter!'

'Tasjes!'

'STOP!' Zilver kan het allemaal niet bijhouden. 'Niet zo door elkaar heen roepen. Nu nog eens, en dan een voor een. Wat kwam er na "draadjeshvles"?''

Pip zucht heel diep. 'Kun je niet wat sneller schrijven? Het hoeft niet netjes hoor, als we het maar kunnen lezen.'

Om Zilver te helpen zeggen ze om de beurt nog eens rustig wat er allemaal nodig is.

Tante Jet heeft nóg een idee: 'Zeg, Harry moet straks voor zijn nieuwe werk een beetje oefenen. Zullen we hem vragen om problemen met onze klanten op te lossen?'

Pip kijkt haar verbaasd aan.

'Niet dat ik problemen verwacht, hoor,' haast tante Jet zich te zeggen. 'Maar je weet het nooit. Je hebt soms van die klanten...'

Moeder pakt het pannetje van tafel. 'Ik heb er trek van gekregen. Ik denk dat we later maar verder moeten gaan met plannen maken. Wat denken jullie van een lekker stoofpotje? Hachee met puree.'

